

PŘÍBĚH KOUZELNICTVÍ

Chris Colfer

AUTOR BESTSELLERU ZEMĚ PŘÍBĚHŮ

Příběh kouzelnictví

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Chris Colfer

Příběh kouzelnictví – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

PŘÍBĚH KOUZELNICTVÍ

Chris Colfer

Ilustroval Brandon Dorman

Přeložila Veronika Volhejnová

FRAGMENT

Copyright © 2021 by Christopher Colfer
Illustrations © 2021 by Brandon Dorman
Translation © Veronika Volhejnová, 2022

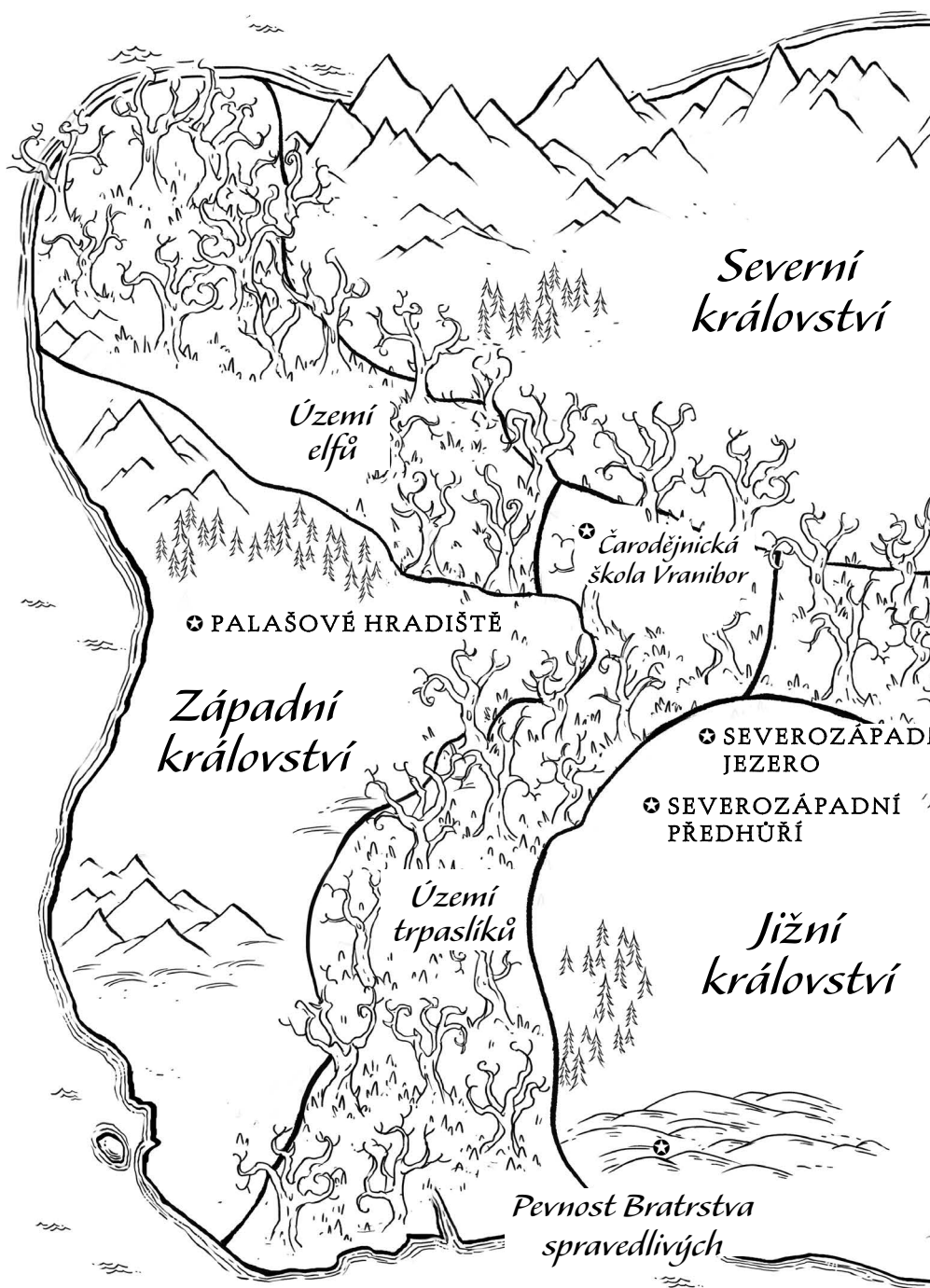
ISBN tištěné verze 978-80-253-5758-3

ISBN e-knihy 978-80-253-5780-4 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-5781-1 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-5779-8 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

*Pro všechny „Pečovatele“,
kteří bojují za naši planetu a všechny její obyvatele.
Děkuju vám.*

*Severní
království*

*Území
elfů*

♣ Čarodějnická
škola Vranibor

♣ PALAŠOVÉ HRADIŠTĚ

*Západní
království*

♣ SEVEROZÁPADNÍ
JEZERO

♣ SEVEROZÁPADNÍ
PŘEDHŮŘÍ

*Území
trpaslíků*

*Jižní
království*

*Pevnost Bratrstva
spravedlivých*

*Pamětní magická akademie
Celesty Počasité*

PROLOG

TVOROVÉ Z HLUBIN

Ženu probudily zvuky kroků. Pootevřela oči a lenivě pohlédla ke dveřím do ložnice. Dosud byla tma. Rušivý zvuk ovšem nepřicházel z chodby před jejími pokoji, ale zpoza barevné fresky na zdi. Okamžitě se ve veliké posteli prudce posadila, úplně bdělá. Tajný vchod do její ložnice znal jen *jeden další člověk*, a jeho přítomnost mohla znamenat jen *jedinou věc*.

Uvnitř ve stěně se ozvalo naléhavé zaklepání.

„Madam?“ zeptal se chraplavý hlas. „Jste vzhůru?“

„Ano, pojd' dál,“ odpověděla žena.

Tajné dveře se odsunuly a do místnosti nahlédl muž doslova obalený špínou. Propadlé oči měl doširoka vytřeštěné vzrušením, ale tělo ztuhlé strachy.

„Tak co?“ pobídla ho žena netrpělivě.

Muž pomalu kývl, jako by stále ještě nevěřil tomu, co se chystá říct.

„*Našli jsme to,*“ vypravil ze sebe.

Žena odhodila příkrývky a vyskočila. Přes noční košili si přehodila župan, vklouzla do trepek a rozběhla se k utajeným dveřím. Muž ji doprovázel tajnou chodbou, která se klikatila mezi stěnami jejího rozlehlého sídla. Chodba vedla k železnému točitému schodišti, a to mířilo skrze spodní patra až do země pod sklepením.

Oba se hnali dolů po schodech tak rychle, že schodiště skřípalo a kymácelo se. Dole vstoupili do obrovského umělého tunelu, který se klikatil zemí jako dutý kořen obrovitého stromu. Táhl se pod zemí dlouhé kilometry, až do hloubek, kam se žádný člověk nikdy neměl dostat.

Tunel byl neuvěřitelné dílo a jeho výstavba trvala stovky let. Kdyby nebyl tak přísně utajený, byl by považován za div světa – ale málokdo z těch, kdo do tunelu vstoupili, ho směl také opustit. Hliněné stěny byly plné hrobů nešťastníků, kteří zemřeli při jeho kopání, nebo lidí, kteří vyhrožovali, že projekt odhalí.

Muž a žena celé hodiny sestupovali hlouběji a hlouběji a ani na okamžik se nezastavili, aby si odpočinuli. Mužova lucerna sotva ozařovala hlínu pod nohama, takže kráčeli nekonečnou trubicí tmy. Čím dál šli, tím větší bylo vedro a jejich oblečení brzo zvlhlo potem. Vzduch začal být cítit dýmem ze spálené země, takže se těžko dýchalo. Také tlak se zvyšoval, až jim tepalo v uších a z nosu se spustila krev. Ale ti dva přesto šli dál, příliš odhodlaní, než aby se zastavili.

Buch-buch... Buch-buch... Buch-buch...

Osm kilometrů pod povrchem k nim zepředu dolehl slabý zvuk.

Buch-BUCH... Buch-BUCH... Buch-BUCH...

S každým dalším krokem zvuk sílil. Bylo to pravidelné bušení, jako by se blížili k samému tepajícímu srdci země.

BUCH-BUCH... BUCH-BUCH... BUCH-BUCH...

Konečně spatřili jasné světlo, pulzující v rytmu bušení. Proti němu žena rozeznala řadu siluet. Hubení, řetězy spoutaní lidé svírali v třesoucích se rukou rýče a krumpáče. Tito věžňové proměnění v otroky budou poslední generací kopáčů, kterou kdy bude tenhle tunel potřebovat, protože právě učinili jeden z největších objevů celé zaznamenané historie.

Kopáči zírali přímo před sebe, ztuhlí hrůzou, ale žena je obešla a pohlédla dopředu s úžasem a beze strachu.

Před sebou měla dvoukřídlé dveře, přes šedesát metrů vysoké a třicet metrů široké. Dveře byly ze železa, doruda rozpáleného žárem. Něco hodně velikého – a hodně žhavého – se pokoušelo těmi dveřmi uniknout, ale držadla obou křídel poutal dohromady nestvůrně velký řetěz. Při každém otřesu dveří skulinami šlehaly plameny a stříkalo magma a nabízely se kratičké pohledy do světa ohně a chaosu za nimi.

„Konečně!“ zajíkla se žena. „Našli jsme *brány podsvětí!*“

„Madam?“ zeptal se její vyčerpaný a zpocení společník a chraplavý hlas se mu chvěl nervozitou. „Co budeme dělat teď?“

Žena doširoka otevřela oči a po tváři se jí rozlil záludný úsměv. Na tuhle chvíli čekala ne jeden, ale *několik* životů.

„*Otevřete je,*“ přikázala.

KAPITOLA PRVNÍ

ŘÍŠE SPRÁVEDLIVÝCH

Od posledního východu slunce nad Jižním královstvím uplynul už skoro rok. Občané nikdy nezapomenou na to příšerné odpoledne, kdy princ „Sedmý“ Galivant přitáhl se svou Armádou spravedlivých mrtvých a zmocnil se Vozových Hor.

Princ usedl na trůn svého zemřelého dědečka v Hradu Šampionů a prohlásil se nikoli za nového krále Jižního království – ale za císaře nové Říše spravedlivých.

Nikdo v Jižním království s tím bohužel nemohl nic dělat. Princ měl ze zákona právo změnit zděděné království podle vlastního přání. Ale ani jeho nejvěrnější následovníci si nedokázali představit, jak hrůzná ta přání jsou, a brzo začali nenávidět netvora, kterého pomáhali vytvořit.

Prvním císařovým činem bylo rozpustit vojsko Jižního království a nahradit ho Armádou mrtvých. Hned nato zbavil soudce veškeré moci a do jejich funkcí dosadil členy svého věrného Bratrstva spravedlivých. Zatřetí císař zrušil ústavu Jižního království a vytvořil novou, založenou na utiskujících zásadách *filozofie spravedlivých*.

Podle nových zákonů byly všechny školy a kostely uzavřeny, protože to jediné, co občané směli studovat nebo uctívat, byl císař sám. Všechny trhy a obchody byly zavřeny a zabeďněny, jídlo a zásoby se teď rozdělovaly podle císařovy vůle. Všichni mluvící tvorové – elfové, trpaslíci, trollové, skřeti a obři – byli vypovězeni každý do svého teritoria a měli zákaz návratu. Hranice byly trvale uzavřeny a jakákoli komunikace s vnějším světem byla přísně zapovězena.

Císař také pro všechny svůj lid vyhlásil přísný zákaz nočního vycházení a omezil společenský život. Od soumraku do svítání nikdo nesměl být venku, na cesty mimo domov občané potřebovali povolení, a scházet se s kýmkoli kromě své bezprostřední rodiny bylo nezákonné. Kromě toho byly mimo zákon postaveny i všechny tvůrčí činnosti, například výtvarné umění, hudba a divadlo. Jediné oblečení, které se smělo nosit na veřejnosti, byly pochmurné černé uniformy poskytnuté císařem. Soukromé domy byly pravidelně prohledávány a všechny nalezené peníze, klenoty, zbraně a jiné cennosti byly zabaveny jako „dar“ říši.

Po ulicích ve dne v noci hlídkovali císařovi mrtví vojáci, dohlíželi na dodržování nových nařízení a nerozpakovali se provinilce příšerně trestat pro výstrahu ostatním. Obyvatelé se tedy drželi doma, aby se nedostali do potíží, a modlili se, aby je něco – nebo *někdo* – z té noční můry osvobodil.

Nejpřísnější změna ústavy se ovšem týkala magie. Říše teď odsuzovala k smrti každého, kdo jen *sympatizoval* s magickým společenstvím. Výnos byl tak neurčitý, že dával císaři právo uvěznit

každého, kdo by podle jeho názoru *mohl* podporovat jeho magické nepřátele.

Během prvních měsíců po císařově nástupu na trůn armáda mrtvých uvěznila přes stovku „sympatizantů magie“, kteří byli bez důkazů i procesu odsouzeni k smrti. Zvláštní ovšem bylo, že s rozsudky se sice spěchalo, ale skutečné popravy byly odloženy. Císař nikdy nedal najevo, na co vlastně čeká, ale popravy si tajně schovával pro jistou *strategickou* příležitost.

Hned během prvních týdnů vlády nechal císař strhnout Právnickou univerzitu na náměstí Vozových Hor a místo ní nechal vystavět obrovskou arénu. Byla mnohem vyšší než ostatní budovy v hlavním městě – do hlediště se vešly tisíce lidí – a záměrně byla postavena pouze se *dvěma* vchody, takže bylo obtížné dostat se dovnitř i ven. Projekt byl dokončen dva týdny před prvním výročím vzniku Říše spravedlivých. Toho večera, kdy byla aréna dostavěna, císař přikázal všem občanům Vozových Hor, aby se dostavili do arény a stali se svědky odložených poprav „sympatizantů magie“.

Bratrstvo spravedlivých – od hlavy k patě oblečené do svých přízračných stříbrných uniforem a vyzbrojené rudě zářícími zbraněmi z krevního kamene – nahnalo unavené, hladové a zoufalé občany do hlediště arény. Císař tam už byl. Stál na soukromém balkonu na samém vrcholu hlediště. Vyzařovalo z něj rudé světlo; z krevního kamene měl zbroj, plášť i korunu, která se mu stáčela kolem hlavy jako beraní rohy.

Císař se ani jednou nepodíval na občany usedající do hlediště – měl oči jen pro okolí arény. K očím si tiskl dalekohled a zkoumal jím každý centimetr obzoru a každý kousek večerního nebe.

„Vznešenosti.“ Na soukromý balkon vstoupil císařův Nejvyšší komandér. „Obyvatelé jsou v hledišti a vojáci na svých místech, pane.“

„A lučištníci?“ zeptal se Sedmý.

„Na svých stanovištích v aréně i na střechách hlavního města.“

„A vstupy?“

„Zcela obklíčené, pane,“ ujistil ho Nejvyšší komandér. „Jsem si jistý, že jsme vystavěli nejbezpečnější stavbu na světě.“

„Nejbezpečnější i *pro ni*, komandéře?“ naléhal Sedmý.

„Jestli se dostane nějak dovnitř, živá ven nevyjde.“

Sedmý se pod dalekohledem zazubil, ale neodložil ho.

„Dobře,“ prohlásil. „Začneme.“

Nejvyšší komandér zaváhal. „Jste si jistý, pane, že se objeví? Vzhledem k těm bezpečnostním opatřením by bylo nesmírně riskantní, aby –“

„Věř mi, komandéře, ona na tu návnadu zabere!“ prohlásil Sedmý. „Dejte se do toho. Už jsem na tuhle chvíli čekal dost dlouho.“

Nejvyšší komandér se otočil do středu arény. Na jeho signál začali dva členové Bratrstva otáčet pákou a za nimi se otevřely těžké dveře. Těmi vstoupili další Spravedliví a vyváděli ze sklepení přes stovku vězňů. „Sympatizanti magie“ byli spoutaní na nohou i na ruku těžkými řetězy, a když je jejich strážci postrkovali do arény, mohli se sotva šourat.

Když lidé viděli své přátele a příbuzné v řetězech, byli by nejraději křičeli, přesto ale zůstávali co nejvíc potichu. Arénou se rozlehlo jen několik zdušených výkřiků. „Začněte rodinou Vždyzelených,“ houkl přes rameno Sedmý.

Pět členů Bratrstva vytáhlo z dlouhé řady vězňů pět členů rodiny Vždyzelených. Soudce Vždyzeleného a jeho manželku, jejich syny Brookse a Barrieho a Barrieho manželku Penny vyvěkli po schodech na vysoké popraviště a postavili je do řady pod jedinou oprátku. Na občany udělalo dojem, jak stoicky to Vždyzelení berou – někteří z nich jako by se nemohli popravy *dočkat*. Paní Vždyzelená si prohlížela smyčku s širokým, až strašidelným úsměvem. Penny se dychtivostí div netrásla a Brooks ukázal davu palec nahoru.

„Jak se opovažujete zacházet s námi jako se zločinci!“ rozkřikl se soudce Vždyzelený. „Jsem přece *soudce Jižního království!* Celý život jsem zasvětil prosazování zákonů!“

„Ne, vy jste *byl* soudce,“ ušklíbl se Sedmý. „A brzo už nebudete vůbec.“

„Začneme bývalým soudcem, pane?“ zeptal se komandér.

„Ne, nejdřív pověste toho mladšího bratra,“ rozhodl Sedmý. „Jestli tohle Kmotříčku vílu nevyprovokuje, tak už nic.“

Členové Bratrstva postrčili Barrieho k šibenici a pevně mu utáhli smyčku kolem krku.

„Ach, b-b-běda!“ vykřikla Penny. „M-m-mám být svědkem smrti svého m-m-manžela! Jak k-k-krutý svět!“

„Neboj se, Jenny – *chci říct Penny!*“ Barrie měl smyčku zadrnutou tak pevně, že skoro nemohl mluvit. „Za chvíli bude po všem.“

„P-p-prosím, buďte k němu m-m-milosrdní!“ prosila jeho manželka.

„Oběšení je svým způsobem milosrdné,“ podotkl Brooks. „Je to mnohem rychlejší než upálení, utopení, ukřižování nebo uvaření zaživa. A rozhodně z toho není takový nepořádek jako ze stětí, naražení na kůl, čtvrcení, ukamenování –“

„*Tiše, Brooks!*“ sykl soudce Vždyzelený. „*Nech toho! Není na tobě řada!*“

„*Pardon!*“ odpověděl šeptem Brooks. „*Nedošlo mi, že to říkám nahlas.*“

„*Já se svým synem souhlasím!*“ prohlásila paní Vždyzelená dramaticky, aby ji celá aréna slyšela. „Tomuhle říkáte veřejná práva? Zažila jsem i odpolední čaje, které byly děsivější! No tak, císaři, to přece dokážeš líp! Dej nám krev! Dej nám napětí! Dej nám *absolutní hrůzu!*“

Paní Vždyzelená hleděla nahoru na císaře nadšeně vykulenýma očima, jako by ho vyzývala, ať nařídí pro jejího syna strašlivější

smrt. Soudce Vždyzelený zavrčel a zpražil členy své rodiny kárávým pohledem.

„No tak! Přece jsme se domluvili, že se budeme držet scénáře! Přestaňte improvizovat!“

„Nemůžeš čekat, že v takové chvíli bude matka mlčet!“ nedala se paní Vždyzelená. „Chci pro svého syna to nejlepší – a to se týká i popravý!“

Soudce Vždyzelený se ušklíbl a chytil se za hlavu.

„Kdybych věděl, že se budete chovat takhle, *paní Vždyzelená*, nikdy bych vás nepožádal, abyste byla mou manželkou!“ bručel. „Všichni mlčte! Odteď budu mluvit jenom já!“

Lidem, kteří je sledovali, přišla ta rodinná debata podivná. Po celé aréně se lidé po sobě zmateně dívali – dokonce i členové Bratrstva spravedlivých pod kápěmi krčili čela. Císař sám si ale Vždyzelených nevšímal. Měl *jiné* starosti.

„Něco tu nehraje...“ mumlal si Sedmý pro sebe. „Už by tu měla být... jejího nejmilejšího bratra dělí pár vteřin od smrti a ona pořád nikde...“ Císaři bušilo srdce očekáváním. Horečně se rozhlížel dalekohledem po obzoru, jestli mu něco neušlo.

„Na tři ho pověste!“ křikl Nejvyšší komandér k šibenici.

Ne, to není možné... myslel si Sedmý. *Ta by radši umřela, než aby nechala zahynout svou rodinu...*

„JEDNA!“

Tak kde je? Proč je ještě nepřiletěla zachránit? Na co čeká?

„DVA!“

„Leda...“ řekl Sedmý, protože ho napadla znepokojivá myšlenka. „*Ledaže už tady je!*“

„TŘI!“

Císař se prudce obrátil k popravišti. Barriemu se pod nohama otevřela podlaha a tělo propadlo dřevěným pódium. Zděšené obecenstvo zalapalo po dechu; ovšem vězni to nezlomilo vaz, jak čekali. Místo toho se krk Barrieho Vždyzeleného začal natahovat

a natahovat jako gumička, až se jeho nohy dotkly země. Všichni diváci v aréně zaječeli – a pár jich dokonce omdlelo.

„TO NENÍ BARRIE VŽDYZELENÝ!“ zařval z balkonu Sedmý.

„A je to venku,“ řekl soudce Vždyzelený své rodině. „*Mizíme!*“

Řetězy, kterými byli Vždyzelení omotáni, se najednou rozplynuly. Rodina si stáhla kůži z obličeje a vlasy z hlavy – celou dobu byli v očarovaném převleku! Když zmizely paruky a masky, odhalila se jejich skutečná identita. Soudce Vždyzelený byla buclatá dívka s bílým peřím míso vlasů, paní Vždyzelená velická panenka s očima jako knoflíky a pletí z pytloniny, Brooks vypadal jako chodící rostlina s kůží plnou chlorofylu a s listím vyrůstajícím z hlavy a Penny měla křídla, vykulené oči a žihadlo jako obrovský hmyz.

Barrieho hlava vyklouzla ze smyčky docela, jako by byla z plastelíny, a když si sundal převlek, změnil se v dívku s vousky a ocasem jako skunk.

„OKLAMALY NÁS ČARODĚJNICE!“ zaječel Sedmý.

A jako by to ještě nestačilo přeplněnou arénu dost šokovat, pět členů Bratrstva na popravišti odhodilo stříbrné uniformy a objevilo se pět velice barevných mladých lidí. Chlapci v kovovém zlatém obleku na hlavě a ramenou hořel oheň. Pak tu byla mladá žena s kudrnatými tmavými vlasy a v rouchu z třpytivých smaragdů. Třetí byla dívka s ostře oranžovým drdolem a v šatech z pláství, z nichž odkapával med. Čtvrtá dívka měla na sobě safírové plavky a vlasy jí splývaly kolem těla jako trvale plynoucí vodopád. A konečně pátá byla krásná mladá žena ve třpytivé kombinéze s křišťálovou hůlkou v ruce.

„TO JE RADA VÍL!“ zařval Sedmý. „ZABIJTE JE! VŠECHNY JE ZABIJTE!“

Lučičníci po celé aréně obrátili kuše k nečekaným návštěvníkům. Brystal Vždyzelená ukázala hůlkou na Krejčířku, Šlahounu, Be-Be a Tinu a v jejich rukou se objevila košťata. Čarodějnice na

ně naskočily a rozletěly se kolem arény. Diváci i členové Bratrstva se krčili a uhýbali, protože jim čarodějnice svištěly jen pár centimetrů nad hlavami. Ten pohyb vyvedl lučištníky z míry tak, že nevěděli, kam nebo na koho střílet dřív.

„HLUPÁCI! NENECHTE SE ROZPTÝLIT!“ rozkazoval Sedmý. „STŘÍLEJTE PO KMOTŘIČCE VÍLE! HLAVNÍ JE ONA!“

„Lemone, Blankyto! Potřebuju páru!“ požádala Brystal.

Z Lemonových vztažených dlaní vyšlehl ohnivý proud a Blankyte z ukazováčku vytryskla voda. Oheň se srazil s vodou a vytvořil obrovský oblak páry. Brystal mávla hůlkou a silný vítr roztočil páru kolem středu arény, takže víly i vězňové se lučištníkům ztratili z dohledu.

„PROČ NESTŘÍLÍTE?!“ ječel Sedmý.

„Pane, lučištníci nevidí, kam střílejí! A tam dole jsou taky naši muži!“ namítal Nejvyšší komandér.

„MNĚ JE JEDNO, KOHO NEBO CO ZASÁHNOU! PROSTĚ PALTE!“ přikázal Sedmý.

Lučištníci tedy vypálili. Šípy z krevního kamene prosvištěly středem arény a těsně minuly Brystal a její přátele. Členové Bratrstva se pokoušeli používat vězně jako živé štíty. Brystal znovu mávla hůlkou a všichni takoví zbabělci se vznesli a začali vířit spolu s párou, jako kdyby je strhlo mocné tornádo. Lučištníci spustili kuše, protože se báli, že zasáhnou jiné členy klanu.

Císař zavyl vzteky nad neschopností Bratrstva. Přeběhl na druhou stranu balkonu a křikl na mrtvé vojáky střežící vchody.

„STRÁŽE! POJĎTE DOVNITŘ A ZAÚTOČTE NA TY POHANY! ANI JEDINÁ ČARODĚJNICE NEBO VÍLA SE Z ARÉNY NESMÍ DOSTAT ŽIVÁ!“

„Smaragdino! Honem, pusť vězně z řetězů!“ zavelela Brystal.

Zatímco se Armáda mrtvých hnala dovnitř, Smaragdina se rozběhla od jednoho vězně ke druhému a měnila jejich řetězy v měkký mastek, který se jim na nohou a rukou sám rozpadal.

„Lucy! Klementino! Zablokujte vchody, než se sem vojáci dostanou!“ zavolala Brystal.

Dívky se rozběhly k protilehlým vstupům do arény. Lucy uhočila do země pěstí a objevila se mohutná puklina. Když klikatý blesk dospěl k prvnímu vchodu, brána se zhroutila dřív, než se vojáci stačili dostat dovnitř. Klementina poslala svůj roj k druhému vchodu a včely zalily blížící se vojáky medem, až se přilepili k podlaze a stěnám. Za chvíli už byl vchod ucpaný lepkavými kostrami.

„Vchody jsou zablokované, ale to znamená, že východy taky!“ hlásila Lucy. „Jak dostaneme vězně do bezpečí?“

„To nech na mně!“ uklidnila ji Brystal.

Ukázala hůlkou na vězně a kolem každého se vytvořila obří bublina. K úžasu všech vězňů se bubliny vznesly a zvedly je vysoko k večernímu nebi. Jakmile všichni vězni odpluli z arény, Brystal ukázala hůlkou na Smaragdinu, Lemona, Klementinu, Blanky a Lucy, a nakonec jí mávla i kolem sebe. Všichni se ve svých bublinách vznesli za vězni a Krejčířka, Šlahouna, Be-Be a Tina je následovaly na košťatech.

Jakmile víly odpluly, oblak páry v aréně se pomalu rozplynul a členové Bratrstva, kteří vířili s ním, popadali na zem. Když lidé v hledišti viděli, že vězni unikají, začali jásat, ale rychle zmlkli, protože si uvědomili, že takové *sympatie* jsou nezákonné. Když unikající vězně, víly a čarodějnice spatřil císař, zuřil tak, že se mu kolem úst začala dělat pěna.

„KOMANDÉRE, UPOZORNI LUČIŠTNÍKY VE MĚSTĚ!“ nařídil. „JESTLI NECHÁTE TY VÍLY UTÉCT, TAK TĚ TO BUDE STÁT HLAVU!“

„Rozkaz, pane!“ řekl Nejvyšší komandér.

Zadul na roh a upozornil tímto signálem lučištníky rozestavěné na střechách po celém hlavním městě. Lučištníci okamžitě uposlechli a začali pálit stovky a stovky šípů z krevního kamene na

prchající, kteří se vznášeli nad městem. Šípy zasypávaly bubliny tak, že mnohé z nich praskly a vězni se začali řídit dolů. Brystal se oháněla hůlkou a bubliny obnovovala, ale tomu tempu nestačila.

„Krejčířko! Šlahouno! Be-Be! Tino! Pomozte mi je chytat!“ křikla.

Čarodějnice se okamžitě začaly míhat vzduchem a nabíraly padající vězně těsně předtím, než dopadli na zem. Lučištníci byli ale neúprosní a jejich útok se nezmírňoval, takže čarodějnice už za chvíli neměly na košťatech místo.

„JO!“ jásal Sedmý, když viděl, jak bubliny praskají. „Ti se z města nedostanou! Všichni popadají jako mouchy!“

„Smaragdino!“ křikla Brystal přes rameno. „Povolej zálohy!“

Smaragdina kývla a přitiskla ke rtům malou smaragdovou písťalku. Hvízdla na ni vši silou a oblohou se rozlehl ostrý tón.

„Podívejte, pane!“ ukázal Nejvyšší komandér. „K městu se něco blíží!“

Císař se podíval do dálky a jásoť ho přešel. Na obzoru se objevil obrovský černý stín, který se pohyboval vzduchem jako závoj hnaný větrem. Jak se blížil, císař si uvědomil, že to není jeden předmět, ale *tisíce*, které se pohybují společně. Zvedl dalekohled k očím a zjistil, že do města přilétá *obrovské hejno gryfů!*

Magičtí tvorové se vznášeli mezi budovami Vozových Hor a útočili na lučištníky. Shazovali je ze střech úderem křídel, zobáky jim rvali z rukou kuše a do spárů sbírali celé hrsti šípů. Majestátní zvířata lučištníky vyvedla z míry tak, že mnozí ze svých stanovišť prchli. A zatímco gryfové napadali členy Bratrstva, víly, čarodějnice i věžňové bezpečně odplouvali od Vozových Hor. Jakmile byli z dostřelu, magičtí tvorové nechali lučištníky být, připojili se k průvodu bublin a všichni bezpečně mizeli k obzoru.

„NEEEEEEEEEEEEEEE!“ Sedmý zařval tak hlasitě, že ho slyšelo celé město. „JAK JE TOHLE VŮBEC MOŽNÉ?! JAK JSME JE MOHLI NECHAT UNIKNOUT?! UŽ ZASE!“

Nejvyšší komandér polkl a obezřetně couvl.

„Mé nejhlubší omluvy, pane,“ řekl. „Myslel jsem, že náš plán nemůže selhat!“

Císař svíral dalekohled tak, až se začal prohýbat, ale náhle se zarazil a zmlkl. I v tom vzteku si totiž na nebi všiml něčeho zvláštního.

„Moment,“ řekl. „Kam zmizela Kmotřička víla? Ona a ta tlustá čarodějnice s ostatními nejsou!“

Císař se znovu a znovu rozhlížel po obzoru, ale Brystal a Lucy zmizely.

„Vaše rozkazy, pane?“ zeptal se Nejvyšší komandér.

„Vezmi své muže a okamžitě prohledejte město!“ rozkázal Sedmý. „*Jsou pořád ještě tady!*“

Brystal a Lucy se ve svých bublinách snesly na náměstí a bubliny při nárazu praskly. Jakmile přistály, Brystal se dala do běhu a Lucy se hnala za ní.

„No, ta záchrana byla hit, ale to představení byl *propadák!*“ stěžovala si Lucy. „To je z toho, když člověk obsadí amatéry. V šoubyznysu není nic horšího než kandrdas, co si myslí, že umí improvizovat.“

Brystal se náhle zastavila a rozhlížela se kolem sebe, jako by se ztratila. *Město, ve kterém vyrůstala, sotva poznávala.* Všechny budovy byly zahalené ve stříbřitých praporcích, na nichž byla buď císařova tvář, nebo bílý vlk, symbol Bratrstva spravedlivých. Dveře a okna byly zatlučené prkny nebo zajištěné řetězy, všechny sochy a pomníky předchozích vládců byly odstraněné nebo zničené. Na ulicích také ležely velké hromady popela, ačkoli Brystal nepoznala, co tady shořelo. Ve vzduchu stále ještě visel mlžný závoj kouře, takže nebylo vidět dál než na pár metrů.

„Brystal, co se děje?“ ptala se Lucy. „Proč jsme se zastavily?“

„Všechno vypadá úplně jinak. Já už nepoznám, která budova je která,“ vysvětlila Brystal.

„Není tady někde plán města?“

„Ne – ale možná bych si ho mohla vytvořit.“

Brystal zavřela oči a představila si Vozové Hory svého dětství. Ve velkém oblouku mávla rukou a ze špičky její hůlky vylétly tisíce drobných jiskérek, jako kdyby rozstříkovala po ulicích třpytivou mlhu. Světélka se ovšem neuložila na budovy tak, jak vypadaly teď, ale znovu vytvořila město, jaké si Brystal pamatovala. Když otevřela oči a zorientovala se, světla zmizela.

„Knihovna je támhle!“ ukázala. „Pojď za mnou! Nemáme moc času!“

Popadla Lucy za ruku a táhla ji k budově se skleněnou kupolí na druhém konci náměstí. Stejně jako ostatní budovy byla i knihovna pokrytá stříbrnými praporce, ale na rozdíl od ostatních byly schody ke vchodu obehnané vysokým kovovým plotem. Na plotě visela tabulka:

OB ANÉ, POZOR!

Podle článku 2 čísla 2 Ústavy je tato budova
pro veřejnost zcela uzavřená. Vstup bez povolení je zakázán.

Neuposlechnutí se trestá smrtí.

Brystal si to přečetla a začala se v ní vařit krev. Rozstřelila plot hůlkou a Lucy pak vyběhla po schodech nahoru a rozkopla dvojité dveře. Jen co dívky vstoupily do temné budovy, Brystal se zvedl žaludek. *Knihovna byla zničená tak, že nebyla vůbec k poznání.* Veškerý nábytek byl převrácený, polstrování rozřezané. Veliká stříbrná koule, která kdysi tak majestátně vévodila přízemí, ležela teď na koberci rozbitá na střepey. A co bylo nejděsivější, všechny police v třípatrové knihovně byly *prázdné.*

„Tady toho moc není,“ podotkla Lucy.

„To přece není možné,“ nechápala Brystal. „Tady to bylo všechno *plné* knih!“

„Co myslíš, že se s nimi stalo?“ zeptala se Lucy.

„Sedmý je musel někde schovat,“ odpověděla Brystal. „Pojď se rozhlídnout, jestli tu něco nezůstalo.“

Procházely uličkami prostorné knihovny jako krysy v několi-
kapatrovém bludišti. Bohužel císařovu čistku nepřežila ani jediná
stránka. Dokonce i tajná komora pouze pro soudce, kterou Brys-
tal objevila, když tu pracovala jako uklízečka, byla úplně prázdná.
Brystal začala nešťastně přecházet kolem okna ve druhém patře.
Pohledem zalétla ven na náměstí a náhle ztuhla. Došlo jí totiž,
z čeho je všechen ten popel na ulicích.

„Sedmý ty knihy neschoval – on je spálil!“ pronesla nevěřičně.

„To nechápu,“ řekla Lucy. „Proč by Sedmý pálil nějaké
knížky?“

Brystal povzdechla a zavrtěla hlavou. „Protože čtení pobízí
k *přemýšlení*, přemýšlením vznikají *myšlenky*, z myšlenek se rodí
změna, a tyрана nic neohrožuje tolik jako *změna*.“

Lucy zavrčela a zařala obě ruce v pěst. „*Panebože, já toho chlapa
NENÁVIDÍM!*“ prohlásila. „Zrovna když si myslím, že už nejde
někoho nesnášet víc, on mi vždycky dokáže, že to není pravda!“

„Knihy se naštěstí dají nahradit,“ řekla Brystal. „Tedy... větši-
na knih se dá nahradit.“

Lucy polkla. „Myslíš, že *ji* zničil s ostatními?“

„Upřímně řečeno pochybuju, že *ta* tady vůbec kdy byla. Když
jsem tu uklízela, takové knihy bych si určitě všimla. A nevzpomí-
nám si, že bych tu viděla něco třeba jen vzdáleně podobného –
dokonce ani v soukromé knihovně soudců.“

„Ale tohle je jediná knihovna, kterou jsme ještě neprohledaly.
Jestli není *tady*, tak kde je?“

Brystal mlčela, protože si kladla stejnou otázku. Z myšlenek ji
ovšem vyrušilo podivné červené světlo. Obě dívky se obrátily

a zjistily, že na konci uličky stojí Spravedlivý císař. Rudé světlo se do potemnělé knihovny lilo z krevního kamene, do kterého byl oblečený. Z upřeného pohledu sálala čirá nenávist.

„*Sedmý.*“

V prvním okamžiku byla Brystal ráda, že císaře vidí. Zčásti ještě chtěla věřit, že Sedmý je ten elegantní mladý princ, jenž ji tak okouzлил, a ne nebezpečný mladík, který se ji pokusil zabít.

„Tvoje skutečná rodina je nejspíš živá a zdravá, co?“ ušklíbl se Sedmý.

„Už měsíce jsou v bezpečí,“ potvrdila Brystal.

Koutky císařových úst se zvedly ve zlověstném úšklebku, ale nenávist v očích nepolevila.

„Komu čest, tomu čest,“ řekl. „To, co jste provedly v aréně, byl docela *vykon.* Bohužel, váš nejpovedenější kousek bude taky váš poslední.“

Císař luskl prsty a za ním se objevil Nejvyšší komandér a Bratrstvo spravedlivých. Brystal a Lucy musely couvnout až ke stěně na samém konci uličky. Brystal zoufale toužila mávnout hůlkou a všechny je srazit k zemi, ale věděla, že její magie je proti zbráním z krevního kamene bezmocná. Když byly strážé na svých místech, císař zvolna došel k oběma dívkám a podíval se Brystal zblízka do očí.

„Pověz mi, Brystal, kolik životů vlastně máš?“ zeptal se. „Nebo vlastně ne, já se nechám překvapit. Jsem ochotný zabít tě tolikrát, kolikrát bude potřeba.“

„I když mě zabiješ, nevyhraješ,“ prohlásila Brystal. „Je jedno, kolik zákonů vydáš, kolik lží napovídáš nebo kolik knih spálíš – zúčtování nakonec *přijde.* Tvoji lidé jsou mnohem chytrější a silnější, než si myslíš, ať se mnou, nebo beze mě. Je jen otázka času, než začnou mít tvoji tyranie dost a povstanou.“

„No, a to se právě pleteš,“ ušklíbl se. „Víš, ke skutečnému odporu je potřeba *odvaha,* je k němu potřeba *inteligence,* je potřeba

vytrvalost – a to jsou vlastnosti, s kterými se lidi *nerodí*. Ne, ne, ne. Statečnost je potřeba *probouzet*, chytrost se musí *rozvíjet*, rozhodnost je potřeba *povzbuzovat* – ale když zničíš všechno, co společnost *vyživuje*, tak ta společnost nikdy nezíská dostatečné nástroje, aby tě zničila. A nic mým poddaným nevezme odvalu víc, než když uvidí *hlavu velké Kmotřičky víly naraženou na kůl!*“

„ZKUS VZÍT ODVAHU TOMUHLE, TY CHODÍCÍ ÚPALE!“ rozkřikla se Lucy.

VŽUM! Lucy se vši silou opřela o nejbližší knihovnu a BUCH! Police padla přímo na císaře a přirazila ho k zemi. Sténal a pokoušel se vysvobodit, ale knihovna byla příliš těžká.

„Takhle se má improvizovat,“ prohlásila Lucy. „Promiň, Brystal, nechtěla sis s ním ještě popovídat, že ne?“

„Jen žárlím, že mě to nenapadlo první,“ ujistila ji Brystal.

„NESTŮJTE TAM TAK, ZABIJTE JE!“ ječel Sedmý na své muže.

Bratrstvo se rozběhlo k Brystal a Lucy se zvednutými meči a kopími. Lucy uhodila pěstí do podlahy a koberec se divoce rozvlnil. Vlna rozkymácela regály a ty se začaly jeden po druhém na členy Bratrstva kácet.

„Dobry!“ pochválila ji Brystal.

„Dík,“ odpověděla Lucy. „Takhle jsem se jednou dostala z jedné palírny. Ale to ti budu vyprávět jindy! Mizíme odsud!“

Brystal a Lucy se hnaly uličkou, přeskakovaly regály i vojáky lapené pod nimi. Lucyina vlna ale bohužel byla mnohem mocnější, než měla v úmyslu. Když s Brystal vběhly do vedlejší uličky, regály se začaly kácet i tady.

„Lucy, zastav to!“ křikla Brystal.

„Víš přece, že když něco začnu, tak už to nezastavím!“ odpověděla Lucy. „Moje magie je něco jako pytlík chipsů!“

Neměly ale čas o tom přemýšlet. To jediné, co mohly udělat, bylo utíkat. Padající regály je pronásledovaly po patře jako řítící

se kostky domina. Některé z nich se převážily do spodních pater a tam rozpoutaly další dominový efekt ve *všech* uličkách. Než se Brystal a Lucy dostaly do přízemí, byla už překocená každá police v celé knihovně.

Lucy se rozhlédla po té zkáze a nervózně se zasmála. „To jsi ráda, že už tady neuklízíš, co?“ řekla.

Dívky se rozběhly k východu, ale u hlavních dveří se prudce zastavily – knihovna byla obklíčena Armádou mrtvých! Brystal a Lucy byly v pasti! Jen co si jich mrtví vojáci všimli, začali se řídit dovnitř.

„Sakra, těch je jak švábů! A taky takoví nezmaři!“ ulevila si Lucy. „Jak se přes ně dostaneme?“

Brystal se rozhlédla po knihovně a hledala nějaký rychlý únik. A pak jí pohled padl na skleněnou kupoli ve stropě.

„Honem! Chyť se mě v pase!“ zavelela.

„Proč?“ zeptala se Lucy.

„Teď budu zase *improvizovat* já!“

Lucy omotala Brystal pažemi, jak nejpevněji dokázala. Brystal zvedla ruku ke stropu a ze špičky hůlky vystřelilo jasné světlo. Obklopilo Brystal a Lucy a náhle obě prolétly kupolí jako komety. Kupole se roztříštila a na kostlivé vojáky přšlo sklo.

Ve druhém patře se zatím Nejvyšší komandér a Bratrstvo spravedlivých soukali zpod těžkých regálů. Pak se rozběhli k císaři a odsunuli z jeho těla knihovnu.

„Pane, stalo se vám něco?“ staral se Nejvyšší komandér.

„Nic mi není!“ odsekl císař a vstával. „Kde je Kmotříčka víla?“

„Ona a její spolupachatelka unikly z knihovny, pane.“

„*COŽE?!*“

Při této zprávě se císař rozzuřil na nejvyšší míru. Popadl Nejvyššího komandéra za ramena a vystrčil ho z okna.

„*Nejvyšší komandér byl sesazen!*“ prohlásil a pak ukázal na nejbližšího člena Bratrstva. „*Ty!* Ty jsi nový Nejvyšší komandér! Jestli mě zklameš, potká tě stejný osud! Je to jasné!“

Muž pod stříbrnou maskou vytřeštil oči a honem se uklonil. „Jsem vám k službám, pane,“ řekl a hlas se mu nervózně chvěl. „Dobře,“ kývl Sedmý. „Ta Kmotříčka víla má něco za lubem – cítím to v kostech! Musíme přijít na to, co plánuje!“ „Co dělala v knihovně, pane?“ „Copak to není jasné?“ utrl se Sedmý. „Hledala *knihu*.“ „Ale *jakou* knihu, pane?“ Císař vyhlédl rozbitým oknem, jako kdyby mohl na opuštěném náměstí najít odpověď. Nepřišel ale na nic. „Nevím,“ řekl. „Ale ať je to, co je to, musíme to najít dřív než *ona*.“

KAPITOLA DRUHÁ

ODPOČET

Tik... tik... tik... tik...

Brystal odjakživa nesnášela tikání hodin. Ať už odpočítávala čas do chvíle, kdy bude moct uniknout ze Školy pro budoucí manželky a matky, nebo počítala minuty, které jí ještě zbývají na tajné čtení v knihovně Vozových Hor, připadalo jí, že zlověstněji už tikání znít nemůže. Jenže to se velice mylila.

Tik... tik... tik... tik...

Brystal pohlédla na stříbrné kapesní hodinky připevněné k pásku. Kdyby je viděl někdo jiný, řekl by, že ukazují několik minut před polednem. Někdo jiný by si tichého otáčení koleček možná vůbec nevšiml. Ale pro Brystal bylo jejich tikání *oblušující*. Ty hodinky neodpočítávaly hodiny jejího dne – odpočítávaly dny jejího života.

